

OD LÉTA 1919
DO SBÍRKY HOST DO DOMU

L A M P A

Laskavé ruce na můj stůl mi lampu postavily,
laskavé ruce plamének jí vdechly čistý, bílý,
laskavé ruce odešly, — však vím, že u mě byly.

S plaménkem bledým, pokorným, si tiše pohovořím.

- 5 Půjdeme spolu daleko až ke stříbrným zořím,
a šeptnu-li já: »Zhasínám«, — tak on mi řekne: »Hořím«.

Já pro něj budu milovat i noc, jež hvězdy ztratí,
já pro něj budu na všechno jen klidně vzpomínati,
já za ním půjdu důvěřiv, jak za svým Bohem svatí.

- 10 Až vichřice nás přenesou přes boje, přes zápasy,
až dojdem v kraje slunečné a v luka věčné krásy,
pak zvolna ruce laskavé zas v lampě plamen zhasí.

TO ZNÁME VŠICHNI DOBŘE...

To známe všichni dobře ...
Ty staviš ze svých snění
oltářík čistý, bílý
kamének ku kameni.

5 A vystavíš a jásáš.
Rozžehneš svaté svíce.
Máš srdce rozhoupané
a uzardělé líce.

10 Když chystáš již se modlit,
zrak náhle se ti stočí
a kolem sebe spatříš
sta cizích, chladných očí.

15 A oči ty se šklebí
a hledí, hledí, hledí,
co ty jsi pokryl stříbrem,
v nich obráží se šedí.

20 Ty kladivo své vezmeš,
jak nedůvěra pádné.
Vše roztříštíš. — I slzu,
jež snad ti z oka spadne ...

PŘED ODCHODEM

Matička již mi zchystala uzlíček malý.
Zítř mi na čelo ještě tři udělá křížky.
Odejdu brzo, — odejdu v neznámou dále.
Opustím domov svůj, luka a známé mi vížky.
5 Poslední noc dnes. Odchod můj čeká již za ní.
Odejdu zítra za svítání.

Uzlík jen vezmu a prsten, jež dostal jsem včera.
Jest na něm kamének slzavě rudý.
Jest na něm bolestný úsměv, tajená neřůvěra,
10 jest na něm láska, bílá jak cestička u našich polí,
po které nepůjdu zítra. Nechci jít tudy.
Moh bych mít oči jak kamének teskné.
Silnicí sejdu. Ještě se nerozbřeskne
a srdce mé alespoň tolik nezabolí.

15 Až budu daleko, daleko za horami,
až bude marno se ohlížet, nad oči klásti své dlaně, —
rozcestí najdu. Pozvolna sednu si na ně.
Vzdychnu si tiše: »Tak, — už jsme teď sami!«
Do klína uzlíček pustím. Bože můj, budu tak sám!
20 Z prstýnku smutek vylíbám.

DOMA

Vše už jsem navštívil včera a dnes,
na co jsem tolikrát vzpomínal v dáli:
město i pole, na lukách mez.
Utrh jsem na ní si kvíteček malý.

5 Na známé přátelsky rukou jsem kýv,
s nimiž jsem shledal se po dlouhém čase.
Na dívky, na které smál jsem se dřív,
dneska jsem poznovu usmál se zase.

10 Na starém místě jsem milou svou stih.
Byla tak radostná jak dnešní ráno.
Bera ji úzkostně do rukou svých,
ptal jsem se. Řekla mi ano.

Hlavu jsem položil na její klín
(z něho je k nebesům jako k mé dlani).
15 Na něm, jsa z dosahu všech svých vin,
oči jsem poslal jí na přivítání.

Na sebe všechno jsem pověděl pak
špatné i dobré rudýma rtoma.
Bylo mi lehké, zvlhl mi zrak,
20 šeptl jsem: »Milá, jsem doma, ah doma!«

NOC

Panoši půlnoci stříbrné pletence
setřásli zvolna na střechy a domy.
Dnes voní měsícem i stíny mezi stromy,
dnes v lukách naléztí lze jenom milence.

5 Kdo sám jde ulicí, snad cítí divný chlad.
Dlaň jeho nedočkavá, bílá, měkká
cos znervosněle ve tmách stále čeká,
co stiskem vášnivým by chtělo rozehřát.

Bůh velkým slovem nebe rozepnul.
10 Však srpek měsíce jak žena bledá
jde po něm zatichle a hledá, hledá
svou druhou půl.

SLAVNOSTI

Muzika hrála.
Tančili, smáli se, volali,
až prudkými výkřiky ztvrdl jim hlas.
Radostí mávali do blízka, do dáli,
5 podlaha chvěla se, strop se třás,
ve tříšti světel tančily stíny.
Ze zahrad voněly kopretiny
a já jsem hledal.

Hledal jsem někoho, s kým bych moh sednout si v kout
10 zapomenutý, kdes na konci sálu,
pro něj a pro sebe se rozpomenout
na horskou chýši svou, na šedou skálu
a šeptat mu o lesích, o stříbře hvězd,
o sladkých tajemstvích zarostlých cest,
15 o velkém měsíci, o vůních strání,
o plaché radosti, podobné lani,
o stěnách, které jsem chystal se slézt
pro jejich vrcholy, které se do dáli svítí,
pro malou kytičku kvítí.

20 Chtěl jsem se unavit vášnivým vzpomínáním.
Hledati včerejšek. Pokorným hlasem
daleko do noci běžeti za ním,
srdce své ovinout kouzelným pásem,
tančit a zpívat, dáti se v radostný let,
25 nevidět, — neslyšet, —
— snít...

Nakonec někoho poprosit
o dobré, chladivé dlaně.
Děkovat. Ztichnout. Hlavu si položit na ně.

ZELENÝ PALOUK

Má milá, — ty jsi palouk na nejvyšší hoře.
Palouček zelený s vyhlídkou do světa.
V tvém náručí se kvítí rozkvétá,
jež mluví k slunci o lásce a k luně o pokoře.

5 Jen já znám pěšinku tam mezi skalami,
víš, — která z údolí jde, lesem po špičkách.
Zda vzpomínáš, — kdy klíč jsi od ní dala mi?
Už nevím, co jsem řekl, — však ty jsi řekla: »Ach!«
Když po ní utíkám, vždy za srdce se držím,
10 to dobře ví, jak vyhnouti se stržím,
než dojde tam, kde začne vonět země.

Cestička k tobě dobře dovede mě.
Radostně unaven si klekám do tvé trávy,
paloučku na hoře ze všech hor nejvyšší.
15 Vše náhle zachvěje se, — pak se utiší
a blízko hlavy
se rozvoní tvůj jetel usměvavý.

Pak vstanu, — oči otevru a do dálek se dívám
tím tichem nesmírným, jež stoupá z pralesa.
20 Zázrakem zmámen už se neusmívám.
Můj pohled bohatstvím div div že neklesá.
Z tvé náruči se dívám.
A vidím: zemi, slunce, nebesa.

VEČER

Když jsme se s lavičky do sadu dívali,
život se přeléval na obě strany.
Oči jsme pustili po cestě do dále,
po cestě prostřední, na níž se líbaly
5 světla a stíny,
upřimny, klidny, vyrovnány.

V odstínech světla se zamyslíl sad.
Uzrálé Léto, — bloudilo skoseným polem,
zpívalo u lesa, — povzdychlo nad údolem . . .
10 — dále jsem neslyšel. Utichlo snad.
Zdalo se: všechno chce vzpomínat
na ráno, poledne, na celý den,
na mrak i na slunce stejně se ptát,
čekati Noc, čekati sen.

15 My s bílé své lavičky tiše se dívali,
pokojně do blízka, odvážně do dále.
Tázal se někdo, — kdo mihl se kol.
Vy řekla jste: »Radost« — já řekl jsem: »Bol«
a oba jsme klidně se usmáli.

DEŠŤ

Dnes v noci stál jsem pod tvým oknem zas
ukrytý v šero zvlhlých, černých stromů.
Šel tiše jsem, — ty přece slyšelas
krok měkce zloudaný se plížit kolem domu.

5 Dešť zpíval o snu, který nedosnil,
já snil jsem o stínu, jenž mih se po zácloně.
Tvé okno svítilo, — a já se ve tmách zpil,
tvé květy voněly, — a já si přišel pro ně.

10 Sám v celé ulici jsem čekal bez dechu,
sám v celé půlnoci jsem slyšel dýchat růže.
Chvílemi kapka padla z ořechů
a na mém čele zašeptala: Nuže — — —!

DEŠTIVÉ VEČERY

Za deštivých večerů vzpomenu na tebe, příteli.
Za deštivých večerů,
kdy smutek tichý a nesmělý
pokojně hledá si po šeru
5 cestičku k srdci.

S deštěm si o tobě promluví,
on mívá pro smutek nejčistší dlaně.
O všem si dovedu šeptati s ním;
mluví i tehdy, — když neodpoví.
10 Šeptáme o tom, co nedá se povědět slovy:
o květech, které jsme utrhlí v snách,
o bledě stříbrných princeznách,
o těch, co pro krásu přijít nesměli,
o tvójích očích, příteli.

15 Vzpomenu, vzdychnu, zapláči snad.
V slzách však nebude palčivých bolestí ran.
Než půjdu spát,
klidně a rád
okna svá otevru dokořán
20 noci.

KAM PŮJDU?

Kam půjdu, — nevím.
Svět je jen široký, širší je srdce mé.
Cesto má, zdali se shodneme?
Býváš jen k večeru krásná.
5 Nevěřím, ruce že sny moje doženou,
spíše, že slevím.

Kdykoli vracím se, hlavu mám sklopenou.

Možná, že zbloudím.
V srdci i na zemi, všude lze sejítí s cest.
10 Bože můj, zbloudit-li jednou mi souzeno jest,
— dovol mi zblouditi v lese!
Zbloudím tam krásně, zbloudím tam rád,
zbloudím tam v mechu a kvítí.
Jaro mi nebude ničeho vyčítat,
15 dám-li se vílami utančiti.

D N Y . . .

Jsou dny, kdy chodím a přemítám :
jsem šťasten, či smuten ?

A vím : jsem sám.

5 Přece však — sednu-li — oči mé vidí
těch několik dobrých a překrásných lidí,
o kterých vím,
že tak, — jako oni chodili ke mně,
též já jsem přicházel k nim.

10 Stejně nám mnohokrát voněla země,
když u čistých vod jsme se scházeli spolu
a všichni jsme v tůních vídali víly.

Oh, co jsme svých radostí, stesků a bolů
zaseli v luka, zakleli do topolů,
15 rozдали dálkám, které jak polibek bílý
se dychtivě v očích nám zrcadlily.

Den už byl daleko, blíž bylo ke hvězdám.

Vzpomínám :

když jsme se k západu společně dívali,
co jsme to zpívali, — co jsme to smutně tak zpívali ?

20 Je mi jak dítěti, které se vzbudilo do noci
a zaslechlo přece za dveřmi matčino dýchání.

Matčino dýchání ze spaní
ještě teď úzkosti zahání,
tiší a hladí, jsem-li ve stínech sám.

25 Neklidné srdce své ke rtům si přikládám

a slyším v něm ozvěny přátelských kroků,
které tu se mnou v podivném kraji
též tiše chodí a přemítají:
jsem šťasten, či smuten?

30 Jsem sám. —

SEN

V potůčku zarostlém, u splavu,
v tiché a vášnivé zátočině,
v které se koupala ona,
ne moje, — ne svoje, — růžová,
5 jako by patřila létu, — jen létu, —
— tam ve stinné tůni leží můj sen,
sen, který ještě nikdy jsem nesnil.

A přece věřím,
že jedenkrát za modré, zázračné půlnoci
10 vody se otevrou.
Sen můj z nich vyskočí
a přes louky zrosené, bosonohý,
udýchán přiběhne ke mně.
Teple si lehne mi do očí,
15 prudce se na rty mi přitiskne,
zavolá, zavýskne.

Za dlouhých, zšeredých večerů
sladko je věřit
a tiše a tajemně, jakoby v modlitbě šeptat:
20 »Dnes přijde můj sen, —
oh můj, — můj úžasný sen,
který se pro krásu ještě mi nezdál...«

KYTICE RŮŽÍ

Kytici růží jste mi přinesla zvečera,
kytici sedmi bílých růží a jedné růže rudé.
Řek jsem si: »Sen můj z nich potěšen bude,«
a k loži jsem si je položil pro štěstí.

5 Sedum jich vonělo tichem,
jedna pak srdcem a bolestí.

Když jsem se probudil zrána,
viděl jsem, sen můj že přes noc si s růžemi hrál.
Kytice byla celička zobjímána,

10 pupeny v zamlklé běli
se důvěrným šepotem tichounce otevřely
a jedna růže tolik se rozvila,
že pod svoji tíží až hlavu mi na prsa složila
a voněla, voněla, vím, — vášnivým políbením.

O M Ě M I L Ě,
K T E R Á J E V D A L E K Ě M M Ě S T Ě

Má milá je v jednom velikém městě,
které až za sedmi horami leží.
Je prý tam na sto vysokých věží
a paláců z mramoru více než dvě stě.

5 Ona tam chodí v bělounkém šatě
po dlouhých ulicích výstavných domů.
Všechno tam plane v stříbře a v zlatě.
Milá má chodí a diví se tomu.

10 Náměstí míjí, divadla, chrámy,
aleje, parky, nábřeží, mosty,
výklady září tam nad drahokamy,
v nich pak se honosí nejdražší skvosty.

15 Dokola v ruchu a shonu se točí
tisíce neznámých, veselých lidí.
Milá má dobré a překrásné oči,
proto jen dobré a překrásné vidí.

20 Prohlíží obrazy ve zlatých rámech,
prochází tržnice, prodejny, bary,
týden už vybírá v bohatých krámech
nejkraší věci a nejlepší dary.

Jedenkrát někde laskavá paní
náhodou prodá jí kytičku kvítí
vonící jakoby po vzpomínání,
zavhlou, jako když rosa se třpytí.

25 Milá k ní přivoní, zesmutní, zbledne,
potom se usměje, zatleská jemně,
víc již se za sebe nepoohlédne
a poběží, poběží, poběží ke mně.

NÁROŽNÍ LUCERNY

Lucerny v dlouhých a klikatých ulicích
mám rád;
ony jsou jediné, kterých se mohu na cestu ptát,
plamének jejich ve tmách tak sestersky klečí
5 a rozumí řeči a rozumí půlnoční řeči.

Člověk, když nocí jde sám, — vždycky se brání,
snad srdci, snad duši, snad neznámé ulici.
Lampičky zápasy zamění v rozjímání,
lampičky dovedou hladiti po líci,
10 že pod nimi téměř se usmívám:
Srdce mé, — vidíš, že nejsem sám!

Pod každou něco mi dobrého napadne.
Nějaká myšlenka teplá a klečící.
Říkám jí: »Se mnou pojď! Nelze dnes věřit měsíci.
15 V jedné ulici přece stín převládne,
bude tam vítr a pusto a ve zhaslých lampičkách tma.
Půjdeš tam se mnou? Budeš tam má?
Budeš mi svítit, myšlenko z milostné Noci?«

Oh ano! Snad budeš tak velká, že budu moci
20 srdcem svým vykresat z tebe zářivá slova, —
posvítit sobě, — a možná i vyhaslé lucerny rozžehnout
znova.

ŠATY

Má milá má až na dně truhlice
(kam ničí zrak se nikdy nedostane)
schovány jedny přezáračné šaty,
tak rozcuchané a tak umačkané!
5 V nedělních udržovaných odpoledních,
kdy svátek zamyká i dveře otevřené,
má milá opatrně truhlu otvírá,
má milá opatrně do ní nazírá
a přece její rudé srdce v tváře se jí vžene
10 a přece překotně a udýchaně
až na dně skrývá hořící své skráně.

Mé šaty bílé na dně truhlice,
tak rozcuchané, tak pomačkané, —
můj bože, co z vás ke mně slunka plane,
15 můj bože, co z vás zpívá měsíce!
Vás, šaty bílé,
po své milé miluji nejvíce,
neboť vás někdo růměncem hladí,
že jednou jste tolik porozuměly mládí
20 a lásce a létu a srpnovým lukám
a mým prudkým a přece bojácným rukám.

ROMANCE O PRINCEZNĚ
A LOUPEŽNÍKU

Princezna jedna rozmilá
kdys v černém lese zbloudila.
Kdo sám jde, často pyká.
Tak ona náhle v křovisku
5 spatřila sobě nablízku
mladého loupežníka.

Tu jal ji náhle hrozný strach
a pronikavě vzkřikla: »Ach!«
Však loupežník děl: »Tiše!
10 Noc dala mně vás do moci
a není vám už pomoci.
Jste zajatcem mé říše.«

»Jste rytíř?« ptá se princezna,
co její ruka líbezná
15 se marně, marně brání.
»Já, rytíř? Kdež. — Ah bohudík,
jsem pouze mladý loupežník
a lovím milování.«

Princeznu chyt a pak ji ved
20 hned nahoru a hned zas zpět,
až došli na mýtinu.
»Zde do samého svítání
noc stráviti chci v líbání
a v měkkém vašem klínu.«

25 »A co se potom stane mi,
až jitro provlá stráněmi?«

ptá princezna se znova.
Loupežník jenom zchmuřil líc
vzhlížeje mlčky na měsíc
30 a neřek ani slova.

Noc blížila se k svítání
v divokém, žhavém líbání.
Princezna děla v mdlobě:
35 »Nuž vezmi si mě, vezmi, vem,
jsi krásný, jsi mým milencem,
chci věčně patřit tobě.

V tvém divotvorném náručí
se srdce moje rozpučí.
Ach nic nás nerozdvojí!«
40 Však loupežník se neozval
a líbal prudce dál a dál
v horečném nepokoji.

Když jitro bylo na dosah,
loupežník zvolna, zvolna sáh
45 svou rukou na pistoli.
Natáhl tiše kohoutek
a téměř neslyšně pak řek:
»Vždy rozchod trochu bolí.«

Když spouštěl, hlavu odvrátil,
50 když vracel se, už klidný byl
a zpíval v mlhy ranní.
»Já nejsem rytíř, — bohudík
jsem pouze mladý loupežník
a honím milování.«

DNES HOUSLE UTLUMÍM SI
SORDINOU...

Dnes housle utlumím si sordinou,
až ruce večera mě táhle ovinou.

Vím dobře, dříve nežli půjdu spát,
že musím hořce, hořce vzpomínat.

5 Ztraceně, nesměle si do ticha
povzdechnou struny motiv z Fibicha,

jejž vášnivě jen umívaly hrát.
Dnes mlhy jdou a pršet bude snad.

10 Dnes housle utlumím si sordinou,
ať smutky nesílí, spíš ať se rozplynou.

RÉVEILLON

Zde máte číš a pijte, přáteli,
nedbejte na nic teď, — už nic se nestane,
a příliš zarudlý dnes měsíc vyjde-li,
nemějte proto oči zlekané.
5 Hle, víno tu a je dnes dobré tak,
tak hrozně dobré, — chutná prokletě.
Nač chmuřit líc a kaliti si zrak,
že podzim tu a že je po létě.
Ach byla by to hloupá nenávisť.
10 Vždyť, — hleďte, — krásná půlnoc leží kol!
Snese-li vítr na tác svadlý list,
tak sluší to, — jak lásce sluší bol.
Že něco krásného vám zase život vzal,
to, — o čem myslel jste, že vám to nelze brát?
15 Teď hodujem, — a kdo by vzpomínal,
teď ticho je a šeptá pouze sad.
Že slyšíte tam ve tmách divný tón, —
že kdos tam jest a stále bližší je?
Ať přijde, — nezván, na náš Réveillon, —
20 nuž srdce dáme mu, — ať si je vypije!

STRACH

Noc už je tu.
Musím jít dále.
Proč jsem jen na zbraň myslel dnes stále?

5 Divný mám strach.
Cesty jsou klamné.
Že dnešní noci číhají na mne!

Taková noc!
Úzkost mě jímá.
Zdali se ubráním rukama svýma.

10 Bledou mám líc,
těžkou mám hlavu.
Úprkem poběžím okolo splavu.

15 Protáhlý stín
lehl si polem.
Nezvedne ruku, až půjdu kolem?

Hoří můj zrak,
chvějí se ruce.
Budu se ohlížet po boží muce.

20 Budu se modlit:
Nedej mi, nebe,
abych dnes potkal v půlnoci sebe!

OHNĚ

Na vysokých horách planou ohně rudé a zlaté.
Zase se za nimi dívám. Bože můj, po kolikáté?
Cesty k nim už se mi ztratily v soumravných vlních.
Možná, že několik pastýřů přec smělo zůstat u nich
5 hlídati stáda, přes celou noc ruce si tisknout a hrát,
nebe mít nad sebou, pod sebou hrst suché, praskavé nati,
do ohně hledět a šeptati hlasem, jenž jistě jde tmou,
protože někdy se bál:

Byl jednou jeden král...

A ohně hoří, — krvaví štíty vysokých skal.
10 Daleko ode mne. Celá noc leží mezi nima.
Hladím si oči rukama tesklivýma
a říkám si: Plamínku zlatý a plamínku rudý,
nejste vy srdce, jež ztratili ti, kteří zvečera kráčeli tudy,
nejste vy radosti, — radosti moje rudé a zlaté?
15 Za vámi dívám se. — Nemám vás. — Vy mě však máte.

CHURAVÉ SRDCE

V náručí srdce si odnesu,
— ne do trávy už a do lesů —
na lože jedno je položím,
na lože bílé jak panenské smutky.
5 A potom se stane, — dobře vím:
já, který jsem býval až rouhavě prudký,
skloním se, pokleknu, budu jen tichý,
odprosím po řadě všechny své hříchy.
Rudý květ bude krváčet v běli.
10 Podušky zvolna se rozvoní po jitřoci.

Budu se modlit k rukám i rtům:
»Ruce a rty, ztište se, — leží tu chorý.
Slyšíte přece, jak nesmírně tichý je dům,
vidíte přece, jak tiché jsou západní hory, —
15 ztište se též a posvěťte na cestu laskavým snům,
z nichž jeden je lékař. I srdce on vyléčí, chce-li.
Podušky přece jen voní nám po jitřoci.«

Možná, že poslechnou, — umlknou též.
Přidám snad ještě nějakou hladivou lež.
20 Srdce mé usne
a usnou v něm všechny bolesti marného ohlížení.
Věřím, že jiného něco možno tu není.
Dobrý sen přijde a nezraní.
Přinese jakési nové a budoucí volání.
25 Něco se jakoby v pupenech zavlní,
ruce a rty moje naplní, naplní
vrchovato.

Ráno se probudí; nebude vzpomínat na to.
Nebude věděti ničeho víc,
30 nežli že leží rudé v tichouнкé běli
vonící po snu a po jitroceli...

ŘEKA

Je řeka příliš široká.
Já před ní jsem, — ty za ní zas.
Šedivě smutné mlčení
se položilo mezi nás.

5 Snad slovo v srdci naleznu,
slovíčko někde ztajené,
a most ti z něho postavím
snad z náručí, snad z kamene.

A potom na tě zavolám
10 v den chlácholivé pohody.
Snad po něm ke mně vrátíš se,
snad skočíš z něho do vody.

SNÍH

Bože můj, co přes noc napadlo sněhu!
Zaváto všechno, — i cesta, která tě vedla
zvečera k dveřím mým naposled.
Myslím si, že jsi ráno dnes zbledla,
5 zhlédnuvši na oknech ostnatý květ.
Myslím, že bílý a naprosto tichounký sníh
přece jen v očích tvých táhle a neslyšně vzdych.
Snad abys slyšela, abys jej nejvíce slyšela!
Zdali jsi na lovce vzpomněla,
10 který dnes vyšel tak předčasně v mlhavá šera
hledat a odprostit smutného, bílého ptáka,
po kterém střílet chtěl včera,
a na bílé ploše, která se svítí i smráká,
nenalezá, nenalezá?
15 Nemyslíš, že jsou dnes přetěžká nebesa?
Nemyslíš, že se snad znaveně posadí u lesa,
na úzké pěšině, již chodí vyzáblý Mráz?
Bílého sněhu, — co je ho dokola,
smutný a silný z něj náruč si vyvolá!
20 Myslíš, — když usne, — že vzbudí se zas?

ŠTAFETA

Po větru poběžím daleko, daleko...
Vlající prapory budou můj směr.
Dívky na cestě potkávat budu,
dívky jdoucí naproti větru a mně,
5 s rozpletlým vlasem, s růměnci rozcuchanými,
s halenkou rudou přissátou k ňadrům,
s bělounkou suknicí přissátou k nohám,
s šátečkem — písničkou rozezpívanou.

Rty mé se stanou: halenkou, suknicí, šátkem.
10 Celé je zlíbají na počest velkého větru,
všechny je učiní svatými, nejsvětějšími.

S velikou zprávou poběžím po větru dál
nestače pochopit jejího velkého smyslu.
Srdce mé zazvoní podkovou bílého hřebce.
15 Poběžím napolo zalknut a napolo Bůh
s jedinou touhou: běžeti, vláti a třást, —
až spálený letem kleknu a tělo dám zemi
a poselství tomu, kdo určen je běžet s ním dál.

TEPLO

Dnes byl takový studený den, až čišelo z něho.
V ulicích bylo bláto a zima.

Lidé mě nemohli viděti očima svýma,
mě poutníka zimomřivého.

5 Na očích jejich se srazila mlha a sníh
jak na oknech pokojů vyhřátých.

Potom jsem potkal vás a vaše oči mě viděly.

Byly tak jasné a bylo v nich teplo.

Hned jsem byl dobrý a nesmělý;

10 mluvil jsem skoro udýchaně,

když jste mě laskavě pozvala za ně

do teplých pokojů s červeným krbem.

Mé úsměvy zkřehlé vám do očí přetekly

a tiše tam šeptaly, — co jsme si neřekli.

PODZIMNÍ PŘÁTELSTVÍ

Můj hlas se s vaším tiše seznámil
podzimní řečí kdysi k večeru.
Dva stromy k sobě v mlze přitiskly se,
když listí poztrácely po šeru.

- 5 Tak dobře bylo poslouchat a mluvit
a čekat, až se cesty zasněží.
Sníh bude bílý, město bude bílé
i bílé bude naše nábřeží.

- 10 Však na nároží někdo si nás našel
a zakřičel, že může mít vás rád.
Proč velké ruce, toporné a tvrdé,
zmateným očím smějí padnout vzad?

- 15 Tak dlaně ještě tiše podali jsme,
ne sobě, — ale slovům dřívějším,
a rozešli jsme se. Byl večer chorý
a trpěl vším a trpěl, trpěl vším.

JEDNOU...

Jednou přišla ke mně.
Dala mi své ruce,
dala mi své oči.
Já je obě vzal a hřál.

5 Jednou přišla ke mně.
Dala mi svá prsa.
Vylíbal jsem na nich
purpurová znamení.

10 Jednou přišla ke mně.
Dala mi své sbohem.
Tvář mou pohladila,
řekla, abych neplakal.

VEČER NA OSTROVĚ

Tak do vody jsme se dívali spolu,
jak blednou lucerny. A já jsem snil:
že po vodě kdos doved kdysi chodit,
protože uvěřil.

5 Pak do svých očí jsme se zadívali.
Ostrov už ztichl. Temný večer byl.
Zázračně moh by po tvých očích jíti
ten, kdo by uvěřil.

Však zrak svůj zase stočili jsme k řece.
10 Z vod vytácel se úzký, vlhký chlad.
Chtěl hlavu svou jsem na klín srdci složit
a »věřím« vyplakat.

MONOTONNÍ PÍSNÍČKA

Půjdu kolem lesa,
půjdu kolem stráně.
Uvidím tvé ruce,
posečkám si na ně.

5 Nebudu jim říkat
žádná marná slova.
Budu je jen hladit,
znova, zas a znova.

10 Neříkejte, ruce,
kde jste ráno byly,
nebo byste srdce
krutě poranily.

15 Dejte se jen hladit,
dejte se jen líbat.
Ohlížet se budem,
až se začne stmívat.

Z R Á N A

Bylo to zrána u potoka.
Měl jsem svou hlavu na jejím klíně
a poslouchal.
Modravé zvonečky, zrosené, probuzené,
5 všechny jsem slyšel, všechny jsem slyšel!

Jednou rukou mě hladila, druhou trhala kvítí.
Utrhla, — kvítko se radostně podivilo,
jak hoch, jemuž milá zezadu zakryje oči,
a řeklo: »Ah, ty jsi to!«
10 Řeklo — a rukama zatleskalo ...

Viděl jsem: dlaň, která trhá, je srdci už blízko.
Věřil jsem: náhle je utrhne, — utrhne, vysoko
zvedne — ...

Jaké to nastane zázračné podivení!

SHLEDÁNÍ

Víš, — moje milá, — přišel jsem z velikých ulic,
kde těžko mi bylo vzpomínat, snít a se smát.

Teď podle mě kráčíš blíže se tulíc,
ve mně je ticho, — vše odešlo spát
5 jak v domečcích našeho náměstí.
Tam v noci se přec jen zdá o štěstí.

Ty jsi tak teplá, ty jsi tak malá,
do drobných rukou vezmi můj stín,
pověz mi o mezi dobré jak klín,
10 pověz mi o trávě, na níž bys zaváhala,
ruku mi stiskni a věř!
Na rty tvé vložím své odpočívání.
Nemysli na zimu, — dívej se za ni!
Já ruce tvé zapnu v kouzelný kruh
15 a z očí tvých vydýchám: paseku, slunce a vzduch.

ZTRACENÁ PROCHÁZKA

Zde řeka, zde keř, — tam několik stromů.
Mraky dnes zase tou stranou letí.
Zde jsem ji líbal, — jsou tomu léta, —
zde jsem ji míval, — jsou tomu tisíciletí, —
5 zde jsme se rozešli, — nevím už navzdory komu.

Řekni mi, Bože, kam dívat se dnes, —
kde oči mé hořící nezabolí?
Všude tu sálavé tělo v rukou mých vonívalo,
všude se dávalo, všude se bralo,
10 rozsévač mladý sel na nové roli,
svět obsáh v ruku a bylo mu málo,
protože večer byl modrý a tichý.

Cítíš, — dnes voní tu pouze mé hříchy,
mé překrásné hříchy, — mé nejmladší, nejčistší hříchy,
15 silné jak peklo a vysoké do nebes.

Živý tu neprojdou dnes.
Sedumkrát umru, sedumkrát celý se vzdám
vášnivě vraždícím ozvěnám ...

APOSTROFA

Milenko moje,
tepaná ze žhavé bronzi,
měkká a přece pružná jak kov, —
zítra je svátek; —
5 rozzvoniš se?

Milenko moje,
ženo, — člověče, — srdce,
krev chci dát krvi,
ruce dát rukám,
10 nebesa peklu.

Dům svůj jsem zbořil a stojím.
Venku je široko, — přeširoko.
Svaly své do snů dnes slyšel jsem praskat.
Sny moje plakaly, nechci jich již.
15 Chci tvoji ruku, ňadra a ústa,
chci tvoje zázraky, klamy a pravdy,
chci velký boj rovného s rovným.

Až se mne dotkneš,
stanu se krutým jak meč.
20 Budu tě bít
pohlazeními;
budu tě rdousit
dáváním života,
budu se rouhat ti
25 velebením.
Budou tě milovat.

Zjizvíš se v ránu rozrytou štěstím,
staneš se hořící vteřinou urvanou Času,
vteřinou urvanou rukama lidskýma
30 a proto : božskou.

Milenko moje,
tepaná ze žhavé bronzi,
měkká a přece pružná jak kov,
zítra je svátek;
35 rozzvoním tě?

SAMOTA

Jen lesy mám a zmrzlá pole,
jinak jsem sám, — tak zcela sám,
a že jsou stěny trochu holé,
tak na vás, — drahá, — vzpomínám.

5 A voní mi tu pryskyřice
a v kamnech hoří rudý plam.
To teplo s bledým šeptem svíce
si z ruky v ruku přendávám.

Už zdá se mi, že potápím se...
10 Tůň zamčená a klid a klid...
Sníh ještě čeká na mé římse.
Že přijdete mě pohladit.

PASEKA

Pasekou jednou šel jsem dnes,
pasekou zasněženou.
Tam kdysi pro mě voněl les,
tam bylas mojí ženou.

5 Tak velká zdála se mi dnes
a tolik bylabledá.
Sluníčko zimní svítilo.
To vždycky jenom hledá.

10 Jen tichounce jsem po ní šel
a ptal se, jak když hladí,
co dělá dole pod sněhem
mé zkrvavené mládí.

15 Zda přece někdy sluníčko
si zaskotačí po ní,
zda všechno pod ní ledoví,
i to, co kvetlo loni.

20 A ona nic mi neřekla,
nic neodpověděla,
jen zbledla ještě něco víc
a zmrtvěla pak zcela.

TANČILO MÉ SRDCE...

Tančilo mé srdce
v zrcadlových síních;
tančilo, — až jednou
zledovělo při nich.

5 »Plaménku můj rudý,
lampičko má chtivá,
v zrcadlech se nikdo
na nás neusmívá.

10 Zrcadla jsou mrtví,
ruce mají z ledu,
nedívej se do nich,
sic tě neodvedu.

15 Stříbrnými pouty
dovedou tě svázat.
Nedívej se do nich!
Civějí jen nazad.

20 Za mnou pojď, mé srdce,
za mnou pojď, mé dítě,
nebo mrtvým zrakem
v sebe zaklejí tě.«

UNAVENÁ

Zase ve mně pohnula se
nedomluvenými slovy
a já vím, že dneska zase
nic mi jimi nedopoví.

5 Pozvedne své ruce bílé
gestem přelomeným v půli,
klín má plný dlouhé chvíle,
dlaně prázdnem ochrnuly.

10 Řekne něco bezvýznamně,
nezavýskne, nezasténá,
popel z očí střeše na mě
zívající, unavená.

OBLAK A MRAK

Obláčku bílý,
tichouňka procházko božího úsměvu,
vysoko, vysoko, převysoko,
za tebou oči mé vyběhly do nebes,
5 až se mé srdce zabálo, že je snad ztratí.

Kovový mraku nad zemí,
nízounko letící vojíne s chřestivou zbraní,
za tebou zůstane několik hořících mlýnů,
ale též brázdy zkypržené mužným tvým potem,
10 vonící po chlebě, po dobrém stisknutí rukou.
Za tebou milenci naroste náruč,
milence vykvete příslibný úsměv,
za tebou já si hluboce kleknu
a oči své — semena divotvorná do země vsadím,
15 aby mé srdce se těšilo
na jaro, klíčení, květy a zrání.

L A M P A

Lampa na nároží
dohořívá žlutě.
Vidiš ji, má milá,
i když obejmů tě?

5 Na půlnoční řece
kalné jezy kvílí,
my se ale spolu
přece políbili.

10 Ulekaná světla
stínům něco lhala.
Nemluvila k tobě,
když jsi se mi vzdala?

PŮLNOC

Den se mi v rukou přelomil,
co hodiny bijí tak významně hlasně a dlouze.
Podivně málo dnes jsem snil,
za svýma rukama dnešek jsem prochodil,
5 dal jsem se vésti po jejich dychtivé touze,
a tolik jsem mluvil, že ani jsem nezřel svých slov.
— Některý večer člověk stane se zvonem;
srdce je v hrdle, — a hrdlo je zvučivý kov.

Však v dvanácti úderech dvanáct mých myšlenek vstalo,
10 myšlenek, které mě přes den nemohly dojít.
Možná jsem utíkal, — možná se ohlížel málo
chtěje své oči jen krví svou bouřit i kojit
a srdce své srdcem svým zlaskat a zhojit.

Půlnoční mezi! Meto, kam nedojdu sám.
15 Na tobě vždycky ruce do klínu složím,
a unaven nejša snad, — odpočívám.
Tu natolik nejsem už člověkem božím,
abych přec nezaslech dvanácte úderů s věží
a nezřel já třináctý, sirotků dvanáct jak k srdci mi běží,
20 zarudlé oči — zedrané šatky jak vlají
a dobíhají — a dobíhají...

NA KONCI POHÁDKY

A jednou dojdem tam, kam nikdo nedošel,
kde výspa ztracená spí v teplém večeru,
polibky setřem s rtů a bledých čel
a rukou rozdáme své oči po šeru.

- 5 To slunce bude právě zapadat.
Člun purpurový s překlopeným dnem.
Cest pro dva nebude, však pro jednoho snad.
Jak slunce zapadne, — tu v svět se rozejdem...

SETKÁNÍ, KTERÉ BY MĚ NEPOZNALO

Výsluním chodila,
děťátko vozila
a byla zcela jiná.

5 Vás, oči, poslal bych.
Snad dá vám teplý smích.
Však smích ten — zapomíná.

Ach nepustím vás k ní, —
hlučíte, — hošík sní
a přece jen jste slaby.

10 Hoch procit by a vzdych
a ona všechen smích
jen jemu rozdala by.

I. POUTNÍČKU,
KTERÝ V SRDCI MÉM CHODÍŠ...

Poutníčku, který v srdci mém chodíš,
sám vyjdi na cesty a mě nechej doma.
Neříkej stále chtivýma rtoma :
»Pojďme už, — dost už jsme u krbu dřepěli!
5 Chudobné království mívají nesmělí.
Všechno jsem strávil, — co kde jsem vzal.
Pojďme už v bohatou dál!«

Poutníčku, který v srdci mém chodíš,
rozuměj očím mým úzkostným.
10 Co dvakráte vidí, dvakrát jsou bohatší tím.
Nerady loučí se, rády se vracejí,
ne že by bály se bojů a závějí;
vždyť mnohdy je hrdinstvím dnes jíti včerejší stezkou
a přehlížet na ní všechno, co kdy jsem jí dal.
15 Promítat na ni úsměv i žal
a tak si ji přiblížit, — tak,
že není to stezka už, — že je to zrak,
záhadný, širý, vábivý jak tvoje dál.

Tak chodě tu zvečera sám a sám
20 očima oči své vidívám.
Hloubka je nesmírná. A bohatství co má!
Poutníčku, který v srdci mém chodíš,
sám vyjdi na cesty a mě nechej doma!

II. POUTNÍK ZPÍVÁ

Nech mrtvých stínů! Za mnou pojď do živých dál!
Dnes večer tam někde se před námi smáli.
Snad v lesích tam u ohně nocují bratři,
kteří vždy před spaním o zemích dalekých mluví —
5 a kteří je ve spánku spatří.
Minulost — prsy jsou uvadlé chůvy;
ty muže zkojí jen cizáckým, zbabělým mlékem.
Neslyšíš volání prázdné své dlaně?
Té dej své oči! Sílu svou vrátí ti za ně
10 a za mnou pojď v dál!
Mé jméno je Věřím
a zemřel bych, kdybych jen na chvíli stál.
Za mnou pojď! Pro radost cesty a naděje,
pro touhu po novém milování!
15 Za mnou pojď, — ruka má nikdy se nechvěje,
neb drží se cíle, i když k němu bloudí.
Sám-li dnes odejdu do mlhy ranní
a srdce tvé opustím — a očím tvým sbohem-li dám, —
pak srdce tvé v poledne zemře a k večeru zemřeš ty sám.

KDYBYCH BYL S TEBOU SÁM A SÁM...

Kdybich byl s tebou sám a sám,
tak by jsi pospíchala,
kdybich ti řekl, že rád tě mám,
tak bys se smála,
5 kdyby má ruka v dobrých tmách
to, co chce, divoce vzala,
vstoup by ti do tváří zoufalý nach
a hořce bys zaplakala.

NECHOĎ ZA MNOU!

Nechoď za mnou, hochu milý,
oči tvé mě udivily,
ty chceš víc, než mohu dát.
Dovedu jen tančit, zpívat,
5 dovedu se v smíchu skrývat,
ne však — tebe milovat!

Nechoď za mnou, hochu milý,
oba bychom zabloudili;
pro smích já a pro stesk ty.
10 Moje lásky jsou v mých dlaních,
tvoje ale ve snech ranních
zaklety jsou, zaklety!

ZBLOUDILÝ V LESE

Do noci zasvitlo světélko,
zbloudilý na ně se dívá.
»Za tebou pustím se, světélko,
dlaň tvá je přitažlivá.

5 Bude to malá chaloupka.
Někdo v ní u krbu bdící.
Možná však také: chaloupka,
uvnitř však loupežníci.«

Do noci zasvitlo světélko.
10 Zbloudilý na ně se dívá.
»Za tebou pustím se, světélko.
Mrtev stín. Světla jsou živá.

Budou-li oči tam laskavé,
vzdám se jim s náručí díků,
15 budou-li oči tam zbojnické,
hoj, nosím též v srdci dýku!«

J M E N O V Á N Í

Za svýma rukama tiše jsem chodil
po celý den;
k večeru jsem tě v náručí našel.
Byla jsi žena, byla jsi sen?

- 5 S nocí jsi ke mně se zázračně přitiskla,
na srdce políbila.
Ženo a Sne, — jak tě mám zvat?
Budu ti říkat: má milá...

V Ě Z E Ň

Dnes měsíc v úplňku a v cele mé je stín.
Noc snem je prochvělá a na mně leží tíž.
Dnes měsíc v úplňku, — tak nevzpomenu vin,
dnes měsíc v úplňku, — tak přepiluji mříž.

5 A přitom zašeptám tvou píseň, daleká,
tu, již mě spoutali, tu, již mě věznili.
Mě píseň posílí, — však strážce poleká,
vždyť strážci vězni jsou, již nikdy nesnili.

10 Pak tiše do noci se svezu po laně,
a v srdci písničku, zas k tobě poběžím.
Tam v krčmě zapadlé mě přijmeš zlekaně,
však posléz zklidněna zas tancit budeš, vím.

15 Noc bude překrásná, však den ji dohoní,
já novou písničkou zas budu spoutaný.
Přijede strážce můj, — přijede na koni,
já zase se mu vzdám, — tak bez vší obrany.

20 Já budu naříkat. Ty mlčky budeš stát,
jak by jsi chtěla říct, že za nic nemůžeš.
Až jítrem k žaláři se budem vzdalovat,
mně všeptáš: Utíkej! a k strážci vzkřikneš: Střež!

V HOSPODĚ
U BRABANTSKÉHO KRÁLE

V hospodě U brabantského krále
sedum se jich sešlo z jedné dálky.
Sedum hrdel dlouze popíjelo,
ku kytáře písňe provázelo.

5 »Zanechal jsem doma, hoši, milou.
Je mi po ní tolik, tolik teskno.
Zazpívej mi, bratře, o té trojce,
kterou hoch si jezdil pro své děvče.

10 Nebudu tu píseň, chlapani, s vámi zpívat.
Posadím se do ní jako dobrý kočí.
Bičem ještě pro radost si prásknu.
Oj, vy hnědky, druzi moji milí!«

15 Sedum se jich sešlo z jedné dálky,
sedum ale teď se zamlčelo,
sedum rukou zvolna pozvedlo se,
jako vozka, když své koně hladí.

R Y T Í Ř

Stavěl si štěstí z kamene
a říkával si: Tot můj hrad,
že jistoty byl plamenné,
tak neznal »možná« ani »snad«.

5 Tak stavěl cimbuří i věž
z nadějí mužných, z hrdých sil,
že zbožný byl, — tak posléz též
uprostřed kapli postavil.

10 A když i oltář z kvádrů stál,
tak shledal, že už nemá nic,
co štěstí naň by v oběť dal, —
— tak duši vdechl šeptu svíc.

ODLETĚLI PTÁCI

Odletěli ptáci k jihu,
odletěli, odletěli,
s tváří k nebi obrácenou
zůstali jsme osamělí.

5 Ruce, oči utíkají, —
— nedoletí, nedoletí.
Oči, ruce zmozolené
neběží už jako děti.

10 Odletěli ptáci k jihu,
mysleli, že neporání.
V srdci ticho, — v duši ticho.

Zamyšlené usmívání.

B R Á N A

Do mlhy stříbrné železná brána
rukama lidskýma byla dnes zotvírána,
sestřičky po ní dvě běžely,
myslily, co chtěly, viděly, co chtěly.

- 5 Vraťte se, sestřičky, dříve než zprůzrační den!
Bojím se, že je to krásné a není to sen.
Věřím, že na konci cesty je Bůh.
Nechodte, dál žítí chcete-li!
Kdybyste věřice Boha tam nestžely,
10 tak byste zemřely,
a kdybyste spatřily to, k čemu věřice chvátáte,
tak byste, sestřičky, zemřely dvakráte.

POLEDNE

Když slunce svítí
a poledne ční nad tebou jak štít,
nevěř, mé srdce, že tě urážejí!
Oh, leť, — leť s paprsky, jež nikdo nezachyt,
5 korábe ledový, —
vždyť vlny hoří, hoří!
Vplet bílé vlajky ve své lanoví,
v lanoví černé nad zardlým dnem.
Vše buď ti lží, co není polednem,
10 neb v chvíli tu, kdy jizvy tají v moři,
tě člověk nedosáhne — a Bůh nepokoří.

ÚNOROVÁ JITRA

Oh, jitra v předměstích,
předčasně zrozená v kolébkách holých stromů,
vás leden urazil a únor ve vás ztich
a já se vámi dlouze vracím domů.

5 Něco je za mnou, něco přede mnou,
však vprostřed lucerny dvě do mlh blikající
a mládí jde a bojí se jít mhou
a oči doutnají, však bledost stydne v líci,
a srdce mluvit chce, — však nemá si co říci.

10 Těch jiter bojím se, — těch jiter, kdy se vracím
a nevím k čemu, nevzpomínám nač,
kdy na dlažbách den nezrozený ztrácím
a jara nedosáhna marně hledám pláč,
kdy v ulicích jsem sám a rukou líto je mi
15 jak domů ozablých, jak vykradených hnízd,
kdy všichni kolkolem jsou hrozně, hrozně němí,
i láska má i vzdor i nenávisť,
kdy každý krok kus srdce pozutíná,
kdy ráno raní, jitra ránu jitrí
20 a země pavouk je a nebe pavučina.

B Ř E Z E N

K oknu jsem včera a dnes přistoupila
s velikou touhou; — únor byl ještě.
Zítřka už bude března — splavné růžové deště.

Dobrotivá síla
5 sestoupí s nebe na zemi,
a země štěstím oněmí.

Zvolna, ach, zvolna budu otvírat
okénko bílé.

Snad
10 bude se chtít mi zaplakat,
že mám to okno tak bílé,
že v mém pokoji — nepokoji
ve vázičce křišťálové
bázlivé fialky stojí.

15 Otevru okno a uvidím v daleku na obzoru
rolníka, který jde, zpívá a oře.
Ruce si přiložím na ústa
a zavolám: »Země má, bolí to?«
Hlas velký mi z daleka odpoví: »Zarůstá
20 obilím, sestrol«

To bude v dubnu. A zázrak se stane.
Náhle se rozrostu do dále, do široka.
Už budu zemí, a srdce mé, pole nezorané,
lehne si pod tím, kdo řekne mu: Chlebe!
25 S železným pluhem i radost mi do srdce vkročí,
že ležíc tu naznak, já s nebes vidím své nebe,
a oráč z mých očí.

VYKOUPENÍ

V zmatené ulici
dnes našel jsem na dlažbě větvičku vonící.
U sadu stálo dítě.
S ženou, jež kolem šla, jak kytička sněženek, svítivě, hbitě
5 na dítě vzhledli jsme, potom se usmáli na sebe
a nakonec děkovně pohlédli do nebe.
Dnes bylo to nebe.

Po poledni brzičko tiše jsem vstal,
z pokojů vyšel a v srdci se smál.
10 Balkon se uklonil. Řekl mi: Hochu,
hle, co jsem světla ti nachytl!
Černý svůj zimník svlékaje
jasnýma očima hleděl jsem za město, do kraje.
Pohled můj věřící, dokořán zodmykaný,
15 protančil zpívavě zlaté slavobrány
vítaje vítající.
Slunce kol stálo. Snad pod ním cos leželo,
v slunci však ke mně to promluvit nesmělo —
— díky, o Jaro.

STAŘEČEK UMŘEL

Stařeček umřel.

Dočkal se prvních slunečních dní.

Země jej volala. Odešel k ní

neslyšně, — jakoby na porady

5 zadníma dvířkama od zahrady.

V uzlíčku něco s sebou si vzal.

Bylo to moje.

Byly to pohádky: rytíř a král,

které jsem u něho vídával.

10 Byly to pohádky; v měsíční svit

ze srdce jeho chodily pít.

Dnes, když se v ulicích setmělo,

dítě mi v očích zemřelo,

do větru černý praporek vlál.

15 Stařečku! stromku přesazenému

těžko je, těžko věřiti všemu,

čemu kdy dříve věřival,

když jste mu odešel...

16. Světlušky!

Světlušky pro moci křepťáků
Volavou a pánů pro panovníce.
Rukou s pokorně, přelomem a hřez.
Me, - ne, - ne, - vříděť žet do klade jen se...
Nee jsem ještě před malou chvílí
s křepťákem přelomem se na křepťáka
Co má jen v hlubokém měřu
~~klade~~ pánů křepťáků uvažovaly!

Vypovězení z moci pánů pro oči.
Křepťákům křepťáků křepťáků pánů
Křepťáků se s moci pro křepťáků.
Křepťáků křepťáků se křepťáků volou, pánů křepťáků.
Do křepťáků volou: „Světlušky, křepťáků křepťáků,
Křepťáků křepťáků,

Na přední stráně

My vědíme na přední stráně
by a já,
pro dušiček spálení, pro zítřek ~~dobrý~~ lepší,
my vědíme vidíme očima výjma
ost ušití do kůže zavazadlyma
i západ mdy

A vědíme děti, že dobře je tak
pro věchny děti které v narození žijou
pro věchny lidi s kovářem
jeim viděním našim západu umí vykoupit chleem
by jednoukrát panas a je věchny vědění upřeli nebeské rube
a slunce plnicovních barev,
by jednoukrát k věcem ženěti radost,
je vidi ~~boť~~ vše tak, - jak shovít lo Pjůh.

14. IV. 1920

MATIČKO...

Matičko, — když jsi mě zrodila,
na co jsi, na co jsi myslila,
vždyť moje ruce, srdce a oči
po celý život to hádati budou;
5 — a nenaleznou?

Matičko, vidíš, chtěl bych jít
do jiter pro velkou lásku,
do zralých polední pro soucit,
do snědých večerů pro moudrost odevzdanou;
10 však zazpívá jitro, zapláče poledne, utichne večer
mi na uvítanou?

Matičko, — dnes je všeho mi líto.
I ty jsi se nesmála; srdce tvé ví to.
A nejvíce líto mi rukou.
15 Myslím si, jak se as vzpínaly,
když pod твоjím srdcem se počaly,
pod jarním sluncem dva stromečky lysé.
Dnes jsou tak prázdné, — jen čas na nich vázne; —
matičko, matičko, nenaplní se?

20 Matičko, prosím, ticha teď buď!
V tichu tvá tvář je cestička bílá.
Kdyby tak čekání zběsnilo hrud',
kdyby tak jedna má ruka krví se zaplavila,
co druhá by právě
25 třímala dýku vytrženě a nechápavě,
že zabila, — že člověka do smrti zabila, —
nemoh bych tehdy si zašeptat: Matičko, cestičko bílá,
na co jsi, rodič mě, nepomyslila?

PAK ŘEKL...

... pak řekl, že by šel s ní rád
sám v osamělých ulicích
a že by měsíc viděl rád
se koupat v očích zářících.

- 5 A když tam došli, žádoucně
se pohledem jí v oči vpil
a zhléd, že měsíc v ně už pad
a že už v nich se utopil ...

ODEJDEME...

Odejdemo, moje milá, odejdemo,
do svých očí schoulíme se, domov si tam zařídíme,
do studánky křišťálové bílé ruce ponoříme,
ticho bude míti lokty jako naše příští děti,
5 na rameno pták ti sedne, s ramena ti neodletí.
Blízko budem. V sobě budem. Nebude už třeba mluvit.
Věneček dám nad postýlku. Z děkování bude uvít.
Dveře naše zazpívají, když je v noci otevřeme,
pro stříbrné milování odejdemo, — odejdemo!

10 Vrátime se, moje milá, vrátíme se
do svých dnů a do své krve, do smavého bojování.
Budeš nocí, velkou nocí, těžkých jiter budeš paní.
Budeme se k sobě vracet, budeme se stále hledat,
naučíš se vše mi dáti, naučíš se nic mi nedát,
15 budeme dvě žhavé rány, rány, které srůsti mají,
ve tvém klínu umyji se na pasece v časném máji,
ve tvém klínu utopím se, soumrak až se zalkne v lese,
pro bídu a bojování, moje milá, vrátíme se,
pro lásku a očištění, moje milá, vrátíme se!

BÍLÝ DŮM

Tam kdesi daleko — na kopečku vyvýšeném
tak bílý dům stojí, že někdy i do snů mi svítí.
Až jednou zemru,
až jednou se smrtí se do dálek rozeženem,
5 tak naleznu cestu, kudy k němu jest jíti.

Bude tam všechno tak bílé, jakoby přichystané,
pokojík budu mít s okny do všech stran.
Pod mýma očima každá věc vstane
jak květina. Východní van
10 okna mi otevře. Přijde tichounká paní;
bude mě učít se do dálek dívat.
Až zdlouha se zšeří,
hlavu mou vezme do bílých dlaní;
tu hlavu, kterou jsem rozbíjel o patra dveří
15 pokojů všech.
Bělounká paní
vezme ji, obejmě, neporaní,
z rukou jí zavoní paseka, slunce a mech.
Bude mi dobře, jak hnízdečku skrytému v stromě.
20 Zašeptám: »I ty moje hlavo, jsi konečně v domě,
v bělounkém domě, v bělounkém, pokojném domě...«

BŘEZNOVÉ NADĚJE

To byly prázdniny osmahlé jak mužova hrud',
s nebem očima ženy, s oblaky bílými dětmi,
kdy na rtech nám zrála krvavá, vášnivá chuť,
kdy v nocích, — v nichž hory se na obry setmí, —
5 jsme slýchali blízko, ach blízko svých úst
srdce své zbrojit a volat a růst.

Pak jsme se rozešli s horami, s lesem a chýší.
Pršelo tenkrát. I v očích mlhy nám vstaly.
Cestičky údolní, po nichž jsme kráčeli tiší,
10 šoumavě za námi zaplakaly,
i pasácci-druhové zůstali tenkrát doma,
v rozvlhlé jitro nehnali písni ni stád
a každý z nás tolik by býval rád
zaslechl alespoň zvonečky na hrudích býků
15 do mlhy, do dálek zacinkat.

To byla zima jak světlíky neznámých domů
s nebem obrovským pavoukem oblaka vyssávajícím.
Sám jsem byl tehdy, sám navzdory komu?
Běž, člověče, s bídou navzdory ulicím ledovějším
20 a stokrát ti vrátí tvůj vzdor!

To bylo večer, — když vzpomněl jsem hor
v pokoji prochladém, uprostřed nevlídných věcí;
a přišly mé hory, má chýše i pasácci osmahlí.
Ruce se do krve za nimi protáhly
25 a na stole náhle se rozžala zlatistá luka.
Díky, můj Bože, že mladá má ruka
dosáhla k tobě,

že srdce mé znovu se zpýřilo rosou tvé vláhy
a řeklo, že zima je cesta a že vede k létu,
30 že zas půjdu do hor po mezích květů
prostý jak dítě, růžový, silný a nahý!

DO PŮLNOCI SVÍTÍ DŮM...

Vidíš, — dům, v němž do půlnoci svítí!
Svítí — svítí, — žluté světlo plane,
do ruda je krví prožíhané,
jako by tam pomeranče dozrávaly,
5 a to, hochu, pálí, pálí...

Kdybychom tam vešli,
co by se tak stalo,
co by naše srdce jenom udělalo?

10 Vejdi, srdce, chceš-li
na stolech si zatančiti mezi ženou, mezi vínem!
Budeme tam v kraji jiném, v kraji jiném, pohostinném;
vejdi, srdce, chceš-li,
mnoho cest jde k nebesům,
mnoho cest jde k ráji! —

15 Do půlnoci svítí dům.
Pomeranče dozrávají.

A ZASE...

A zase vezmu fialky na psacím stole
vonící po rukou matčiných
a zase mi vyrostou zahrady, louky a role
a zaslechnu odkudsi chlapecký smích.

5 Zase se na noc usměju, která se do oken dívá.
Pohladím srdce, zavrtím hlavou.
Noc tolik prosí, je tolik upěnlivá.
Přece jen zavrtím hlavou
10 a zůstanu u fialek, u stolu, u lenošky rozviklané
a u lampy růžové do noci nepozvané.

Zase se vrátím,
kde měsíc byl větší a o hvězdy se mnou si hrál.
Já jsem byl princem a on byl král.
Už je to dávno... Však fialky voní;
15 voní dnes, voněly před léty, voněly loni —
tak zase se vrátím spát k postýlce dětské.

Andělíčku, můj strážníčku,
opatruj mi mou dušičku! —

ČLOVĚK

Vesnice na kopci, — dubnové odpoledne.
Člověk si na kraji lesa do mechu sedne
a dívá se : pole, nebe a stráň.
Všechno tak ještě, jako by nebylo doma,
5 všechno tak tiché, jako by po horách chodila laň
s lidskýma rtoma.

Večer se v dědině okénka rozsvítí,
příští žně vzdychnou v objetích mužů a žen;
člověk pak půjde srdce své propítí
10 v hospodu černou, jež čouhá z dědiny ven,
protože nemůže milovat,
protože může jen čekat.

DLOUHÉ ALEJE

Šli jsme dlouhými alejemi
a ty jsi mlčela,
mně padaly stíny do slov
a tobě do čela.

5 Řek jsem ti, že je mi smutno,
jako bych nebyl mlád,
že ztratil jsem srdce a nevím,
kde si ho vyplakat,

řek jsem, že nemáš mě ráda,
10 žes ráda mě neměla,
že jdeme naposled spolu...,
... a ty jsi mlčela.

NOCLEŽNÍCI

S rozskřípaným perem a uvadlými fialkami
budem dnes nocovat sami
a pokoj náš roste a roste
do výše, do šíře, do zimy...

5 Zas říkáme před spaním povídky prosté
(jak včera a předvčírem),
že jsme se rozešli s láskami svými
a že jsme přitom ani smutni nebyli.

10 Nad tím, že smutni být nedovedem, srdce si zavzdychá,
co pokoj roste, roste do ticha,
až strach, že nebudem mít kde si hlavu stulit
a usnout.

PŘIVÍTÁNÍ

Okolo města obemkla ruce bílé
a usmála se. Byla noc.
Já jsem ji slyšel. Přišla do dobré chvíle
uličkám, dvorkům na pomoc.

5 Usmála se všemu, všemu,
i srdci mému
bezlistému.

Potom si na město položila hlavu
jak na polštář. Bylo k polední.

10 Já jsem ji viděl a byl bych volal jí slávu,
však domečky, lávky, zvony a chlapci nezbední
tolik volali, tolik zpívali, tolik křičeli,
že jsem se docela ztratil v svých rukou;
— a ruce ty srdce se držely.

NA PŘEDNÍ STRÁŽI

My všichni na přední stráži,
ty a já,
pro dnešek špatní, pro zítřek lepší,
my všichni vidíme očima svýma
5 od větrů do krve zarudlýma
i západ rudý.

A věříme dětsky, že dobře je tak
pro všechny děti, které se narodí z ženy,
pro všechny lidi s krví a srdcem.
10 Jím viděním rudým západy nové vykoupit chcem,
by jedenkrát za nás a za všechny minulé uzřeli nebeské nebe
a slunce slunečních barev,
by jedenkrát k večeru zemřeli radostí,
že vidí vše tak, — jak stvořil to Bůh.

VĚTVIČKA Z KVETOUČÍ JABLONĚ

Pěkně tě vítám, halouzko
s květy růžovými;
nedala tě mně má milá,
ale cesta tichá, bílá
5 do jara ze zimy.

Domů tě odnesu, na stolek postavím
a budu hádat, kdo tě ztratil asi.
Byla to žena se zlatými vlasy?
Byla to dívenka červená?
10 Či byla to větévka zlomená?
Do noci zasvítí kvítek tvůj spanilý.
Milá nám odešla, jaro je s námi.
Budem si vykládat, co kde jsme ztratili
a komu jsme ztraceni sami.

J A R O

Jaro si k nám cestu probojovávalo.
Slyšeli jste, jak se s ledy bilo?
Dnes to z třešni ke mně zašeptalo,
že se někde v boji poranilo.

5 Krev že někde teče, že je někde rána
nepozulíbaná, nezošetřovaná
na mladičkém těle.

Chlapci, zítra zrána
na cestu se dáme do lesů a polí
10 hledat, kde to bolí.
Nebojte se krve! Z živého jen teče.
Až tu ránu najdem, přijmeme ji kleče,
pokorně ji políbíme,
krev rukama zastavíme.

15 Potom půjdem domů.
Rty a ruce budou mladou krví rudé.
V neděli se holky budou divit tomu,
jáci jsme se opálení navrátili domů.
20 Hola, chlapci, převeselo bude,
až je bílé do těch rukou uchopíme,
až je trochu jarní krví zkrvavíme,
až je prudce, do krvava políbíme
při skočné!